

El Papu contra la Mòmia

Enric Gomà

Il·lustracions de Linhart

CONTESO
DE POR-PE-
PIXAR-SE
DE RIURE

El Papu contra la Mòmia

Enric Gomà

Il·lustracions de Linhart

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Els bons temps del Papu havien quedat enrere. Gairebé ningú no se'n recordava. Ara vivia tot sol en un cinquè pis sense ascensor, deixat de la mà de Déu. Treballava en un despatx estret i fosc de l'Ajuntament, envoltat d'arxivadors, carpetes i una grapadora. Sovint aixecava els ulls de la paperassa i sospirava:

—Aix, quan el meu nom semblava el terror entre els nens!

Fa molts anys, a totes les cases i els masos del país, si els nens no es menjaven la verdura o la sopa i serraven les dents, la mare els amenaçava:

—Menja-t'ho tot o vindrà el Papu i se t'endurà!

Els nens xisclaven i obrien una boca com un calaix.

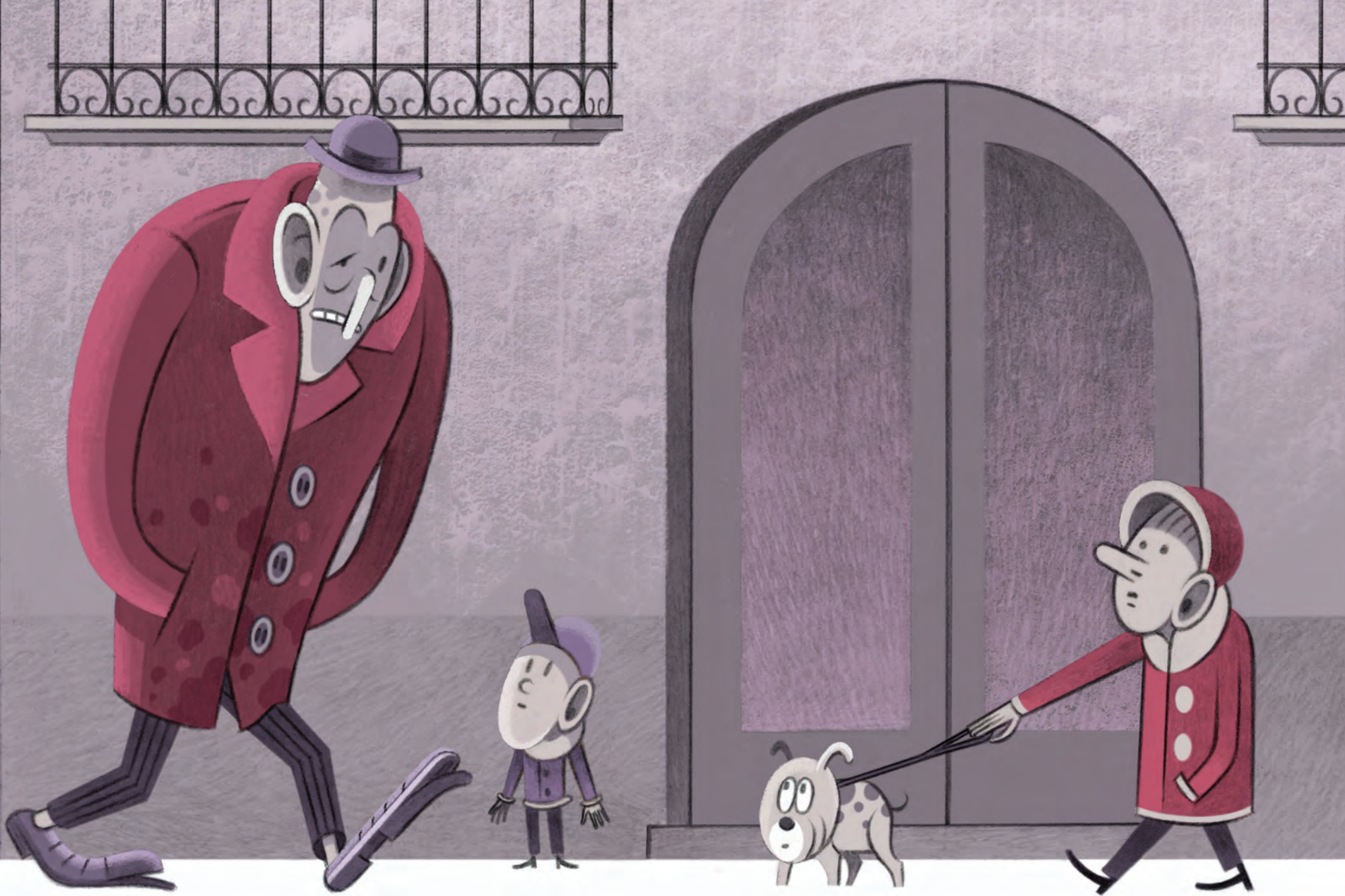
El Papu feia dos metres, tenia el cap abonyegat, unes dents tortes i uns ulls de mico. Sempre anava amb un abric gros, ple de taques i estrips, uns pantalons gastats i unes sabates que reien.

En néixer, després d'un part que es va allargar tota la nit, la llevadora va exclamar:

—Que lleig! És lletgíssim! És horrorós!

Els pares se'n van alegrar molt.

Durant anys el Papu va anar amunt i avall espantant els nens, però un dia es va adonar que el seu nom no feia tanta por com abans.

—Acaba't les bledes o vindrà el Papu!

—A mi com si l'operen!

Els nens seguien serrant les dents. El Papu no se'n sabia avenir. Fins que una nit que espiava la cuina d'una casa de la serra, va sentir com la mare deia a la filla:

—Encara et queda coliflor! Escura bé el plat o vindrà la Mòmia!

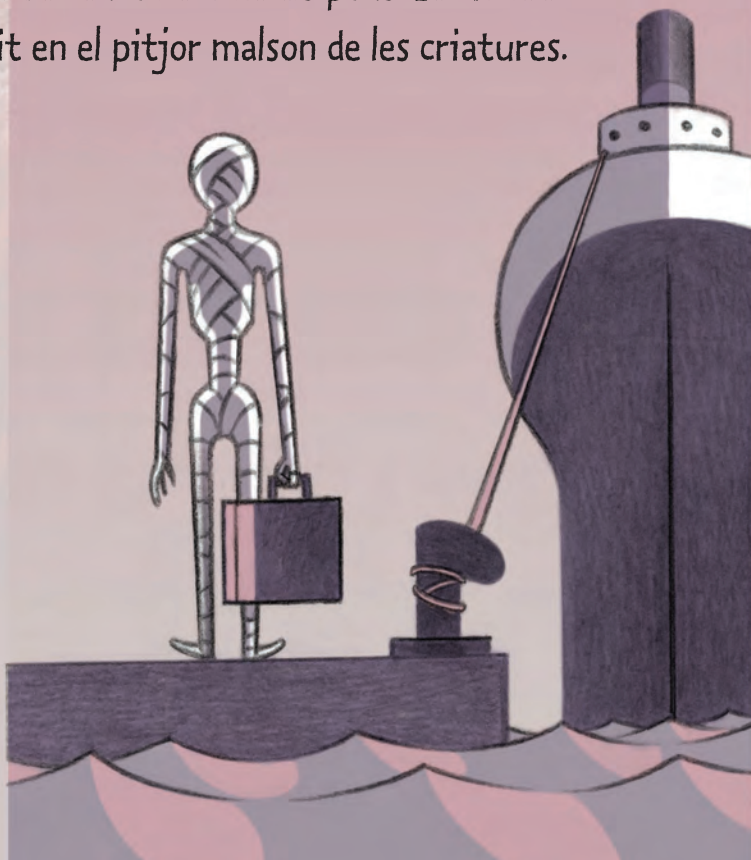

La Mòmia! Com no hi havia caigut! La que sortia a tot de pel·lícules de gran èxit: *La Mòmia*, *El retorn de la Mòmia*, *La Mòmia a Nova York* i *Les vacances de la Mòmia*.

El seu nom omplia d'horror els nens de pertot arreu. Als Estats Units els pares advertien a la canalla:

—Acaba't l'estofat de vaca o se t'endurà la Mòmia!

Com a Europa, a l'Argentina i al Japó. Sentien el nom de la Mòmia i els nanos endrapaven tot el que tenien al plat. Al Papu li va caure l'ànima als peus. La Mòmia s'havia convertit en el pitjor malson de les criatures.

Sol i abandonat, el Papu va entrar a treballar a l'Ajuntament per guanyar-se la vida, al departament dels impostos i les taxes. S'encarregava de tota la documentació, les pòlisses i els segells.

Cada dia anava i venia de casa a la feina per la mateixa ruta. A la placeta saludava el guàrdia Ramon, que feia la ronda. Per dinar mastegava un entrepà de xoriço a la taula del despatx.

A casa, a l'hora de sopar, es feia arròs bullit i un llucet que es mossegava la cua. Se n'anava a dormir d'hora. Els diumenges es tallava les ungles dels peus.

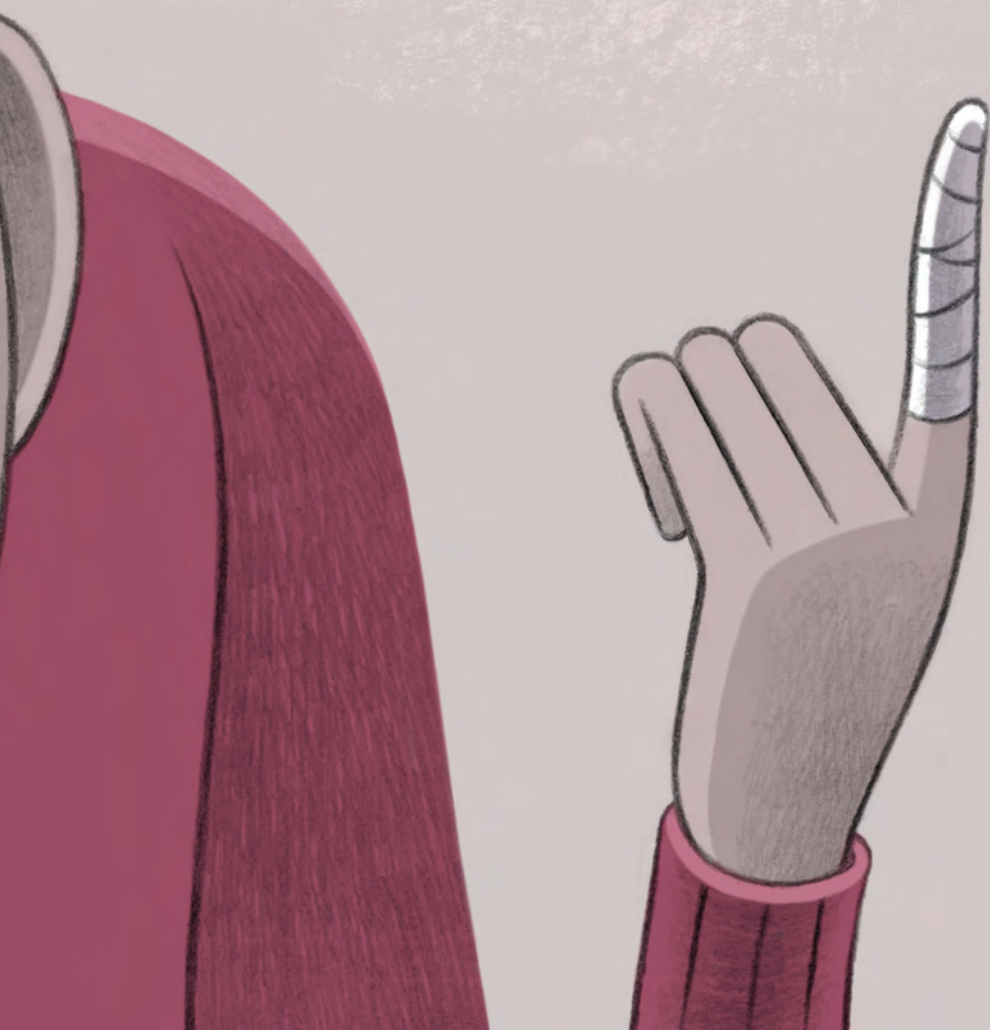

De camí de l'Ajuntament, passava per davant del cinema Kursaal, el més elegant de la ciutat. Hi estrenaven tots els èxits de la Mòmia. Cada vegada que el Papu veia a la façana els cartells gegants amb la Mòmia pintada, tenia mal de cor.

Un matí que feia tard a l'Ajuntament, va tombar a la cantonada i va veure escrit als cartells del Kursaal: «Divendres estrena de *La venjança de la Mòmia!* La Mòmia hi assistirà i signarà autògrafs».

—I ara! La Mòmia a tocar de casa meva! Aplaudida i admirada per tothom! —es va desesperar.

Aquell dia va treballar amoïnat, amb el cap en una altra banda. Anava grapant i desgrapant documents sense ordre ni concert quan de sobte es va grapar un dit:

—Ai!

Va treure's la grapa clavada a la carn i de seguida en va brollar un raig de sang com una font després de la pluja. Va afanyar-se a buscar cotó fluix i benes a la farmaciola. Tot desenrotllant la bena per posar-se-la a la ferida, tot d'una se li va encendre una bombeta:

—Ja ho tinc!

CONTESO
DE POR PE
PIXAR-SE
DE RIURE

CONTES DE POR PER PIXAR-SE DE RIURE

El Papu enyora els temps que el seu nom sembrava el terror entre els nens. Ja ningú no sap qui és. La Mòmia, la que surt a les pel·lícules, ara és la que espanta els nens i les nenes.

Un dia s'assabenta que la Mòmia anirà a una estrena al cinema del seu barri i hi signarà autògrafs. Quina ràbia! Però de cop i volta una idea li comença a ballar pel cap.

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

